

STENEN OP HUN HART

Gedichten

Gilbert Keyzer

Deze schrijfsels zijn geheel ontsprongen aan
mijn geteisterde en frequent in wijn
gedompelde brein.
Dus zonder gebruik van artificiële
intelligentie.

® Gilbert Keyzer

Stenen op hun hart

Op versleten sportschoenen
zochten ouders hun weg
tussen puin en kapotgeschoten
woningen en gebouwen
ze betraden een barak
waarin rijen omwikkelde lijken lagen
wachtend op geliefden gerechtigheid
voorgoed bij hen vandaan
iemand trok een voor een
voorzichtig gelaatsdoeken weg
negenentwintig gezichten
door dood en geweld vervormd
grauw grijs ongewassen
de ouders schudden hun hoofden
langzaam negenentwintig keer

misschien lag onze zoon er toch
opperde de vader met gebroken stem
in verpletterende wanhoop
en hebben we hem niet herkend
vulde de moeder fluisterend aan

tranen hadden zij niet meer
wel stenen op hun hart
zij wisten niet beter
dan een latrine te bezoeken
aan te schuiven bij dorstigen
wachtend op rijst en flessenwater
vanaf een vrachtauto uitgedeeld
niemand had nog de kracht
om te dringen om te vechten
een straaljager gierde
laag over hen heen
niemand keek omhoog
welke god keek op hen neer
landgrenzen menselijke grenzen
overschreden en verdwenen
de ouders keerden terug
naar hun gammele ruïne

Vijf vrouwen

Broertje had nog anderhalf been
ging op zijn driewieler uit fietsen
reed zich op een trambaan vast
in klemmende rails
tuimelde pardoes op straat
door vier vrouwen opgetild
en naar de stoep gedragen
vertelde me hij me blij
waar vind je nog zoiets

bro hield twee halve beentjes over
slecht doorbloedde flippers
met een verstijfde knie
fietsen ging niet meer
ik ging met hem op stap
rolde hem in zijn gammele stoel
te snel van de trambaan af
hij dook voorover op straat
handpalmen schuurden open

zijn gewicht was me veelteveel
hij schreeuwde zijn ellende
nergens zag ik vier vrouwen
een automobilist stapte uit
we hesen halfbroer in zijn stoel
zijn ontvelde stompen bloedden
we mochten gratis mee
naar de allereerste hulp
broertje wilde graag naar huis
tussen rolstoelwielen verschenen
bloeddruppelsporen
ik rolde zo snel ik kon
op bespatte schoenen

De kleur van de angst

Ik ben bang van mezelf en voor mezelf
ik vrees het verlies van rede en verstand
als anonieme verschijning
in deze meedogenloze straten
verberg ik mijn radeloosheid
die ik nooit onder woorden kan brengen
ik voel geen redding in strakke gezichten
van haastige voorbijgangers
nee mijn angst tint niet zwart
heeft de kleur van een grauwwitte hemel
met versluisde hooghartige zon
het gevaar heeft kleur noch vorm
al had ik de snelheid van het licht
het zou me spoedig inhalen
met achteloos meedogenloos gemak
verwilderd tast ik naar niet bestaande wapens

Ultiem afscheid

Steeds vaker vraag ik me af
hoe ik deze aarde verlaten zal
tijdens een zoete droom
over een sprookjesvrouw
gedurende een laaiende nachtmerrie
creperend in een klam ziekenhuisbed
door kanker weggeteerd
lek gestoken door straatrovers
door wolven verscheurd
tijdens een wandeling over de Veluwe
al fietsend dodelijk geschept
door een dronken automobilist
ter aarde stortend van een keukentrapje
waarbij ik nek en heupen breek
stikkend in een gepeperd gehaktballetje
creperend in een veel te klein
vastgelopen kreunend liftje
verpletterd door ruimteafval

verscheurd door een hondsдолle rotkweiler
uit pure ergernis of ultieme verveling
vanwege ernstige levenswalging
me dood lachend over het gehuichel
van cynische en welbespraakte politici
wellicht door een wijn gerelateerd coma
of verzuipend in een vat single malt
de Dood heeft oneindig meer keuzes
dan de simpele onherroepelijke geboorte

Estrella

Twaalf jaar lang
heeft ze in haar oude koffer gerust
als Sneeuwwitje in haar glazen kist
Estrella mijn Spaanse gitaar
ik dacht dat zij was overleden
door een barst in haar
zo fraai gevormde klankkast
zodat haar stem voorgoed
gebroken zou blijven
ik bracht haar naar een genezer
van houten instrumenten
ze was door droogte gescheurd
hij legde haar in een vochtige ruimte
de wond trok dicht en werd door hem
met lijm verzegeld door vernis verborgen
ze werd met nieuwe snaren bekleed
ik wilde haar opnieuw laten zingen
zo luid en welluidend als ze ooit deed

ze weigerde te luisteren
naar mijn trillende, verkrampde vingers
opnieuw rust ze in haar nieuwe koffer
af en toe bevrijd ik haar
de barst is weggebleven
net als de hemels bedoelde muziek
die ze ooit door mij gebrekkig
houterig ten gehore bracht
slaap wel Estrella mijn houten vrouw
ik droom met je mee
over je gonzende snaren
je welgevormde lichaam
betoverende droevige opzweepende
melodieën uit Sevilliaanse cafés